

Символ відновлення та переродження, сили здолання ворожого та хибного

ЧОРНЕ

СОНЦЕ

№ 15

03.07.2015

Над окопами стоять соняхи,
Мов маленькі сонця.
Може, то золотавим цвітом
Спалахнули солдатські серця?

І стоять, мов бійці, нескорені,
Поклонившись землі живій.
Мов пригадують, все пригадують
Той кривавий жорстокий бій...

МИ БУДУЄМО СВОЄ МАЙБУТНЄ

СИМВОЛИ І ЗНАКИ

СПЕКУЛЯЦІЯ СИМВОЛАМИ

10 червня завдяки зусиллям конгресменів Джона Коньєрса та Теда Йохо Палата Представників США ухвалила поправку до законопроекту «Про витрати на оборону у 2015 році». Завдяки ній полк «Азов» може бути виключений з усієї програми підготовки Українських бійців американськими спеціалістами. Проте конгресмени на цьому не зупинилися і в своїй поправці вказали про недопущення надання Україні ПЗРК.

Факт, яким вони аргументували та переконували своїх колег, — був ніби-то «неонацистський» характер полку «Азов». В заяві 11 червня, яку Джон Коньєрс виклав на власному сайті. Єдине конкретне звинувачення в неонацизмі — чергове неправильне тлумачення символіки нашого полку — Ідеї нації. Пану Джону примарилось, що це «вольфсангел» і використовуючи його, полк «Азов» начебто демонструє «нацизм».

Питання з вольфсангелем та Ідеєю нації вже настільки довго і марно обговорюється в ліберальному і проросійському середовищах, що хочеться вдатися до аналогії. Якщо конгресмени Палати Представників США так занепокоєні псевдо-«вольфсангелем», то пропоную заборонити їм використання в офіційній символіці на території США зображення оленя і коня.

Справа в тому, що олень був емблемою 31-ї добровольчої гренадерської дивізії СС, яку було створено 1 жовтня 1944 року в Угорщині. Кінь був елементом емблеми 8-ї кавалерійської дивізії СС «Флоріан Гайер», створеної 1 червня 1942 року в Німеччині. Якщо конгресмени США такі «уважні», що бачать в Ідеї нації «вольфсангеля», то як вони могли допустити такий кричущий факт використання нацистської символіки як офіційних символів США?!

«Нацистський» олень прийнятий як офіційний символ 12 штатів США: Арканзасу, Ілінойсу, Мічигану, Міссісіпі, Небраски, Нью-Хемпшира, Огайо, Пенсильванії, Вісконсину, Юти, Південної Кароліни та Оклахоми.

«Олень-нацист» зображений на прапорі штату Вермонт і ним прикрашені вітражі в адміністрації штату Вермонт. «Нацист-

ський» кінь є офіційним символом 12 штатів: Флориди, Кентукі, Меріленду, Масачусетсу, Міссурі, Нью-Джерсі, Північної Дакоти, Теннесі, Техасу, Вермонту, Айдахо та Алабами. Всього США налічує 50 штатів, 24 з яких має офіційно затвержені символи, що носять

ську символіку своїх штатів можна вважати підтвердженням їх позитивного ставлення до Третього Райху і СС, політики Третього Райху та діяльності СС.

Не знаю, як ви, але автор цієї статті глибоко замислився над тим, чому США, де активно вико-

Прапор штату Вермонт та емблема 31-ї дивізії СС із зображеннями оленів

«нацистський» характер.

Пан Коньєрс обраний від штату Мічиган, а Пан Йохо обраний від штату Флориди. То ж той факт, що вони закривають очі на нацист-

ривується «нацистська» символіка в символіці штатів, має право вказувати Україні на уявну схожість символіки полку «Азов» із нацистськими знаками?

Окрім того, згадаймо, що на гербі США зображений білий орлан. Своєю агресивністю і розташуванням він занадто нагадує орла Третього Райху. Розфарбування орлана — біла голова й шия та коричневий тулуб. Якщо використовувати логіку названих сенаторів, то можна дійти висновку, що орлан символізує расову специфіку влади і дискримінацію кольорових громадян в США. Це розташування кольорів демонструє вищість білого кольору шкіри. Отже, не тільки символіка половини штатів США, але і сам головний герб є «нацистським» символом.

Ідея нації настільки є «вольфсангелем», наскільки американський орлан є німецьким орлом і навпаки.

Тепер стає зрозумілим, що це все — фарс. Спекуляція інформацією навколо символіки полку «Азов» лише доводить те, що в США існують сили, які не бажають програти Росії у її війні з Україною. А судячи з того, що депутати представляють обидві правлячі партії (Коньєрс — демократ, Йохо — республіканець), то ми повинні розуміти всю глибину проблеми.

Неадекватна реакція конгресменів доводить лише одне — маємо сподіватися лише на самих себе.

Русин

ПОЛІТИКА І СУСПІЛЬСТВО

«МАРШ РІВНОСТІ» Й «ЛГБТ» ТРОЯНСЬКИЙ КІНЬ КУЛЬТУРНОГО МАРКСИЗМУ

Сьогодні в Українському суспільстві не всім зрозумілий рішучий спротив Українських правих «маршу рівності», який недавно намагалася провести в Києві отара ЛГБТ-маргіналів та міжнародні організації «захисту прав людини». Суспільна дискусія ліберальної громадськості в основному обертається навколо нетерпимого, «неєвропейського» ставлення «праворадикальних юнаків» до нетрадиційної сексуальної орієнтації, яку вони оцінюють як «збочення», та їхньої готовності й фактичних спроб застосувати силу там, де відсутні механізми правової протидії ЛГБТ-пропаганді.

Штучне фокусування на абсолютно нормальній реакції націоналістів на збочення, які нав'язують Українцям, має усі ознаки політичного замовлення. Насправді у тіло нашої нації намагаються імплантувати космополітизм, денационалізацію, мультикультуралізм, роздроблення та погіршення обороноздатності суспільства, демографічний спад, змішання й зникнення органічної різноманітності. Джерелом цих деструктивних явищ є Європа, яка зникає на наших очах, як етнокультурний феномен і тягне за собою Україну.

Ще не так давно ліві пропагували всесвітню рівність і братерство. Вони ж таврували боротьбу правих за збереження національної та культурної ідентичності як егоїстичний економічний інтерес «реакційної буржуазії». Але сьогодні, після досягнення Західною Європою високих економічних показників на перший план виходить так званий «культурний марксизм». Він означає принципове стирання національних і расових кордонів і загалом суспільних біосоціальних ролей. Знищуються поняття, на яких тримається суспільство — жінка, чоловік, мати, батько, сім'я. Адаже для них ці ролі — не більш, ніж умовності, а згодом вони можуть навіть стати свідченнями «фашизму» та «дикунства».

Правий світогляд глибоко вко-

рінений у традиційному Українському суспільстві. Він не ставить понад усе економічну продуктивність і всесвітній торгівельний обмін ціною знищення принципів існування самої нації. Цінністю правого світогляду є нація та особистість. Особистість, суть якої не здатне передати ліберальне поняття індивіда. Ці особистості поєднуються в ідентичності із різною протяжністю у часі — статевої, етнічної та національної, расовій. Кожна з цих ідентичностей важлива для людей з правим світоглядом, які відкидають фальшиві нав'язувані нині ненормальні теорії гендеру («соціальної статі»), «ЛГБТ», як політичні проекти чужорідних агентів. Для них ці ідентичності радше є антицінністю, загрозою.

Етнос і особливо нація з його державницьким «панциром», які мають винятково важливе значення, сьогодні мають бути на першому плані. Вони піддаються масованим атакам з боку «руско-го», а насправді просто антинаціонального, хоча й русифікованого, «мира» зі сходу й не менш антинаціонального західного глобалізму із заходу.

Однак вразливість саме статевого фактору, сила якого значною мірою тримає на своїх плечах і національну, і расову ідентичність, є найбільшою. Тим більше в сучасному суспільстві, де пропаганда нетрадиційної сексуальної оріє-

нтації впливає на свідомість молоді та намагається визначити її життєвий вибір.

Проблема руйнування здорових цінностей і пропаганди збочень в Україні є глибшою, ніж може здаватися. Її руйнівна «перспектива» може набути катастрофічного характеру, якщо врахувати схему, за якою діють «ЛГБТ-активісти». Ці активісти зазвичай навіть не є представниками гомосексуалістів чи збоченців, а просто працюють за величезні суми — мільйони гривень/доларів/євро, якими їх годують експортери «європейських цінностей» в Україну. Самих гомосексуалістів і збоченців

Домінік Веннер

можуть бути одиниці і вони навряд чи будуть підставляти свої фізіономії під кулаки адекватних і свідомих громадян. Усі ж ці «паради» («прайди») організують переважно саме активісти за чималу платню.

Сама ж «проблема» ЛГБТ-маргіналів може і не існувати в нашому суспільстві — її підні-

мають на рівному місці. Вона, по суті, є тараном, рушійною силою деструктивних тенденцій в здоровому Українському суспільстві. Причому, основним методом цієї пропаганди збочень і руйнування основ нації є тупе повторення своїх недолугих акцій. Спочатку ми обурюємося, чинимо фізичний спротив. Ми робимо так вдруге й втретє. Після чисельних повторень, на «гомосеків» махають рукою, примовляючи: «знову ці гомики...». У цей же час інвестиції у збочені цінності зростають, активність згадувань про них у ЗМІ збільшується.

Сама ж схема імплантації збочених деструктивних цінностей виглядає приблизно так:

- фаза антидискримінаційного законодавства (яку ми нині проходимо);
- фаза навчання населення «толерантності»;
- фаза квот і привілеїв для збоченців і гомосексуалістів;
- фаза прославлення патологій і збочень у ЗМІ;
- викорінення «образливих» понять і принципів (а «образливим» є усе, що не прославляє патологій та збочення);
- привнесення «толерантності» у військо;
- наділення збоченців і гомосексуалістів важливими суспільними ролями (перший суддя-гомосексуаліст, перший прем'єр-міністр-гомосексуаліст);
- навчання «толерантності» дітей у школах;
- законодавче затвердження гей-шлюбів;
- конституційна зміна статусу сім'ї;
- переведення у норму усиновлення дітей гомосексуалістами;

• зміна документів та офіційних паперів для затвердження гомосімей і додаткових гендерів (чоловік/жінка/невизначений/транссексуал і т.д.);

• заборона і знищення «шкідливої» літератури, що пропагує традиційну сім'ю і нормальні статеві стосунки;

• навчання дітей у дитсадках і школах щодо «нормальності» гомосексуалізму та збочень у ранньому віці;

• агресія й відкрите протистояння організаціям і спільнотам, що намагаються перешкодити укоріненню гомосексуалізму і збочень шляхом юридичного, інформаційного і фізичного тиску.

Як влучно сформулював дилему нинішніх правих Ярослав Бабич, голова Законотворчої референтури полку «Азов», варто вжити заходів проти «маршів рівності» зараз, бо коли пропаганда «ЛГБТ» стане обов'язковим предметом у школі, лишиться тільки пустити кулю в лоб біля вівтаря Софії Київської, як Домінік Веннер. Нагадаю, саме так вчинив 21 травня 2013 р. в Соборі Паризької Богоматері французький патріот, історик, письменник, інтелектуал і культурний діяч Домінік Веннер на знак протесту проти легалізації одностатевих шлюбів, ісламізації Франції й заміщення корінних народів Європи кольоровими іммігрантами.

Кілька тижнів тому пам'ять французького традиціоналіста за ініціативи міжнародного відділу полку «Азов» «Азов Реконкіста» вшанували ті праві, які зобов'язалися виконати останній заповіт справжнього європейця Домініка Веннера й не допустити помилок «прогресивної громадськості» в останньому форпості європейської традиції — Україні.

Гардаріка

НА ФРОНТІ

З ПОБРАТИМ МОМ У СЕРЦІ

Після подій на Майдані я повернувся до Сум, де жив останні два роки. Майдан залишив по собі змішані відчуття. З одного боку радість від того, що нам таки вдалося позбутися влади колишнього шапкокрада, який ганьбив Україну перед усім світом. З іншого — розуміння того, що роботи залишився непочатий край. «Жити по-новому» так і не стали, а новообрана влада не поспішає виконувати передвиборчі обіцянки.

А найгірше те, що багато людей так нічого й не зрозуміли. Голосували за тих, хто частіше світився в телевізорі, вулиці все ще закидані сміттям, патріотів називають фашистами. Хоча, на мою думку, позитивним є те, що Майдан зростив ціле покоління громадських активістів, які сформують нову Українську еліту й зможуть привести Україну до процвітання.

Тож після Революції гідності, я продовжив займатися громадською діяльністю в Сумах. Хоч нічого глобального й не робив, але й без діла намагався не сидіти. Їздив до дитячих будинків, допомагав організувати патріотичні заходи й акції.

ВІЙНА ЗАБИРАЄ НАЙКРАЩИХ

Коли почалися бойові дії на Сході, стало зрозуміло, що на армію, яка здала Крим і серед командування якої повно зрадників, надії не багато. Фронт тримався завдяки добровольчим батальйонам,

що воювали трофейною зброєю й зовсім не мали техніки. І завдяки волонтерам, що взяли на себе обов'язок забезпечення добровольців. В мене неодноразово виникало бажання піти на фронт, але тримали робота, батьки... Звичайні причини й відмовки.

Якось ввечері я прийшов додому і прочитав в новинах, що в Широкиному загинув мій хороший друг Сергій Амброс. Мені знесло дах... Хотілось розбити ноутбук, кричати, чи зробити що-небудь аби вгамувати емоції. Останньою соломинкою, за яку я тримався, була думка, що це помилка. Зранку я зателефонував до друзів в Черкаси, в яких запитав, чи підтверджена інформація про смерть Сергія. З важким зітханням мені відповіли, що це правда. Та все одно не вірилось що він загинув. І не вірилося до того моменту, коли призначили день прощання з Амбросом.

ІСТОРІЯ НАШОЇ ДРУЖБИ

Я познайомився з Сергієм під час навчання в університеті у Черкасах. Я добре пам'ятаю той день. Він прийшов до нас в гуртожиток допомогти одногрупникам з навчанням. Ми відразу знайшли спільну мову — йому сподобалась музика, яка лунала з моїх колонок. Потім я показав йому, який в нас у коридорі турнік. З того часу ми й потоваришували.

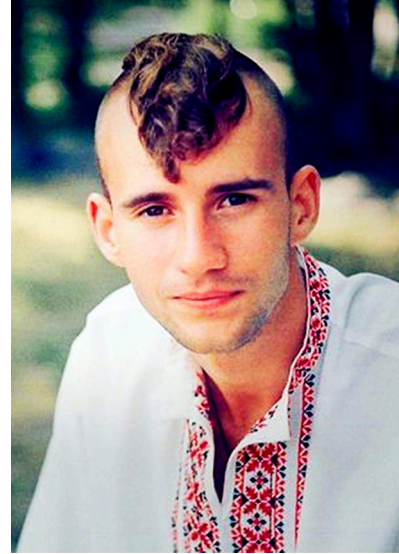
Пам'ятаю, одного разу я запропонував Амбросу сходити «на пиво», він відповів: «Пиво — це ж для слабаків». Я подумав, це натяк на те, що потрібно пити більш міцні напої, але виявилось навпаки — він взагалі не вживав алкоголю. Це стало для мене несподіванкою. І зламало мій стереотип щодо того, що всі нормальні хлопці мають пити пиво.

Якось він запропонував мені поїхати на музичний музичний фестиваль до Кам'янця-Подільського. Там він познайомив мене з іншими мандрівниками, з якими сам часто подорожував. І з того часу понеслось: мандрівки, фестивалі, концерти, походи в ліс і гори, поїздки автостопом. Я почав жити таким цікавим життям, про яке й не мріяв до того. Згодом я теж перестав вживати алкоголь. Зрозумів, що в житті є багато цікавіших речей ніж сидіння в барі за склянкою міцного напою. Став активніше займатись громадською діяльністю. І все це завдяки Сергію.

Він вмів змінювати людей, не докладаючи до цього спеціально жодних зусиль. Без нудних лекцій і непотрібних дорікань. Він про-

сто жив повним життя і всім, хто це бачив, хотілося жити так само. А скільки ще таких, як я було на його шляху — невідомо. Це був не просто цвіт нації, а вже гілка, яка давала плоди. Бо націю формують люди, а завдяки йому люди ставали кращими.

Після університету доля занесла мене в Суми, а Сергій поїхав працювати до Києва. Останній раз ми бачились на Майдані. Я зателефонував йому і попросився в гості, щоб прийняти душ. При зу-

стрічі ми обговорили останні події, згадали минулі часи. Він був стомлений і невиспаний — багато часу проводив на барикадах і перед цим допомагав відбиватись від «беркуту».

Через кілька місяців я дізнався, що Амброс уже на фронті. Записався до лав «Азову» разом з іншими черкаськими добровольцями. Потім — звістка про смерть. Він виконав свій чин до кінця. Йому пропонували стати інструктором і поїхати до Києва, щоб тренувати новобранців. Зайняти тепле місце

в тилу. Але він відмовився. Сказав, що хоче бути зі своїми побратимами на передовій. Чого й варто було очікувати від Сергія Амброса.

ШВИДШЕ ДО БОЮ

Здається, пройшло лише кілька днів, як я приїхав на тренувальну базу полку спеціального призначення «Азов», щоб пройти курс молодого бійця. А минуло вже більше двох місяців. І от зараз я знаходжусь на базі за десятком кілометрів від передової. Чекаю на розподілення до сотні. Займаюсь тактикою і фізкультурою. Вивчаю англійську, бо після війни хочу подорожувати. Хочу потрапити до 1-ї сотні, де воював Сергій.

Недавно прийшла звістка, що загинув ще один знайомий хлопець із Сум Роман Атаманюк. Він був членом МНК (Молодіжний Націоналістичний Конгрес), був бунчужним в дитячому таборі «Коловрат». Виховував дітей в патріотичному дусі. І робив ще багато корисного в Сумах.

Ні, все-таки втрапи в цій війні не рівні, далеко не рівні. Хоч кількісно окупантів загинуло значно більше, але якісно наші втрати переважають. З боку сепаратистів гинуть алкаші й бандити. Ми ж втрачаємо кращих із кращих.

Знову з'явилося це відчуття злості, яке вже притихло за два місяці. Швидше б на фронт. Хочеться покласти десять, сотню ворогів за кожного вбитого друга. Щоб помститися за смерті великих лицарів. Щоб весь світ дізнався, хто такий Український націоналіст. І щоб не одне покоління росіян тремтіло від одного цього слова. Сподіваюсь скоро у мене буде така нагода. І, звісно ж, хочеться повернутися цілим. Але про це намагався не думати. Зараз не час боятися.

Перемога за нами!

Хорт

ВЕЛИКІ УКРАЇНЦІ

...Не зорі падають із неба
— зірки ідуть у небеса...

Ці слова із пісні на слова Юрія Рибчинського в пам'ять про великого композитора (виконував його побратим, легендарний співак Назарій Яремчук) яскраво ілюструють вимір постаті Володимира Івасюка. Широкому загалу мені знайомий як автор безсмертної пісні «Червона рута».

Народився майбутній композитор 1949 р. у м. Кіцмань на Буковині в родині вчителів Михайла та Софії Івасюків. З 5-ти років вже тримав у руках скрипку, що свідчило про неабияку обдарованість дитини. Можливо, не зайвим буде провести паралелі із Моцартом, який у такому ж віці взяв до рук скрипку. Батько Володимира опікувався зацікавленнями сина. Саме батько привів його до тамтешньої музичної школи. Музика стала сенсом життя та самовираження хлопця. Уже у 7-річному віці про юного композитора написала місцева преса, як про талановитого музиканта. У віці 15-ти років він створює в Кіцмані інструментальний ансамбль «Буковинка».

В. Івасюк, до речі, долучився до одного з перших демонтажів пам'ятника Леніна в Україні. У 1966 р. він, учень 10-го класу, разом зі своїми товаришами вирішив закинути картуза на голову вождя пролетаріату. Та коли Волода намагався вилізти на пам'ятник та забрати картуза — Ленін завалився та розбився на шматки... Івасюку із товаришами дали 15 діб адміністрації. Ця історія згодом коштувала Володі місяця студента Чернівецького медінституту.

Згодом, пройшовши «випробування працею» на заводі, Володимир стає студентом Чернівецького медінституту. Можна здивовано запитати: а чому ж саме медичний вуз, а не музичний? Справа в тому, що батько ком-

ТАЛАНТ ЯК ПІДСТАВА ДЛЯ ВБИВСТВА

Мабуть ніхто не є таким знайомим з-поміж мільйонів Українців із плеяди представників Української культури советського періоду другої половини ХХ ст. як композитор Володимир Івасюк та його пісні. Його роль і місце у формуванні почуття національної гідності та величчя поза всяким сумнівом до сьогодні ще нами достатньо не оцінені.

позитора, Український педагог і письменник, вважав, що син повинен мати добрий фах, аби завжди був гарантований шматок хліба. А музика, якщо це серйозне захоплення, ніколи не покине сина.

Саме будучи студентом медінституту в Чернівцях Володимир Івасюк пише свої перші загальновідомі пісні: «Мила моя» (відома під назвою «Я піду в далекі гори»), «Залишені квіти». Але найбільшу славу йому принесли дві пісні — «Червона рута» та «Водограй», написані в 1970 р.

Пісня «Червона рута» має цікаву історію. У 1967 р. на ювілей батька, Михайла Григоровича, його колега з університету подарував «Коломийки» видання 1906 р., упорядковане Володимиром Гнатюком. В одній зі співанок композитор знайшов такі слова: «...набирала троезілля, чирвону рутоньку, та схотіла счарувати мене сиротоньку...»

Образ червоної рути сильно сколихнув уяву митця. Володимир працює над текстом пісні і збирає етнографічний матеріал з метою розгадати таємницю образу червоної рути. Йому вдається це зробити у Карпатах, у селі Розтоки. За переказом, рута, яка зазвичай цвіте сіро-жовтим кольором, раз на 10 або 20 років цвіте червоно. І якщо хтось у цей час побачить та

зірве — буде мати розділене, щасливе кохання. Дізнавшись про це, Володимир опрацював відповідний приспів:

Червону руту
не шукай вечорами.
Ти у мене єдина,
тільки Ти, повір...

Цим він ніби промовляє до коханої: «Не шукай Ти цю квітку, це — чарзілля, а я і так Тебе кохаю...»

Шойно ця пісня пролунала у Чернівцях у вересні 1970 р. на телепередачі «Камертон доброго настрою», вона набула шаленої популярності. У 1971 р. на Всеукраїнському конкурсі «Пісня року» Червона рута здобуває перше місце. Успіх Володимир Івасюк повторив у наступному, 1972 році із твором «Водограй».

Львівський період композитора (1972-1979 рр.) був черговим етапом творчого зростання. У цей час Володимир Івасюк розпочинає творчу співпрацю зі своїм майбутнім співавтором творів поетом Ростиславом Братунем, з яким написав близько 20-ти пісень. Були написані твори у співавторстві з Богданом Стельмахом, Степаном Пушиком, Юрієм Рибчинським, Романом Кудликком, Богданом Гу-

рою. На слова згаданих поетів Івасюк написав такі чудові твори як «Я — Твоє крило», «Пісня про Тебе», «День без Тебе», «Мальви», «Колиска вітру», «Літо пізніх жоржин».

У 1974 р. Івасюк із піснею «Водограй» був представлений на пісенному фестивалі у м. Сопот (Польща). Виконувала пісню Софія Ротару, яка, до речі, стала популярною завдяки виконанню пісень Івасюка.

Білоруський композитор Едуард Ханок під впливом пісень Івасюка пише разом із Ю. Рибчинським Українську пісню «Верба». Ви-

конує пісню... московський гурт «Самоцвіты». Сьогодні годі уявити таку ситуацію, щоб російські виконавці виконували Український репертуар. Значення творчості Івасюка була неймовірною. Через високий рівень його пісень Українська мова почала відновлювати статус мови високої культури. У період формування «советской общности», Івасюк був особливо небезпечним для тодішнього режиму. Фактично, своїми піснями Івасюк ламав ідеї архітекторів русифікації в Україні. Пісні Івасюка звучали з радіоприймачів та телевізорів, на студентських вечірках і весіллях. Композитор був воістину народним.

24 квітня 1979 р. після повернення до Львова із Хмельницького, де композитор був у складі журі на пісенному конкурсі, Івасюк пішов до консерваторії. Після цього він зник. Говорили, що його в консерваторії шукали незнайомі люди, що він сів у автомобіль із ними. Знайшли Івасюка 19 травня в лісі біля села Брюховичі під Львовом повішеним паском власного плаща — самогубство, але понівечене тіло свідчило про насильницьку смерть. І тоді, і нині веліся розмови про причетність КГБ до вбивства композитора. І не безпідставно. КГБ жорстко розправився з тими, хто виголошували промови на його похороні, затримувало тих, хто покладав квіти на могилу народного улюбленця.

Вбивство Івасюка було злочинним проти Української культури. Можна лише уявляти, якими музичними скарбами могла б ще багатитись Українська нація. Пісні Івасюка співають і понині. Його «Червона рута» є Українським національним символом. Сам Володимир Івасюк став символом величчя Української культури та незламності національного духу.

Подольанин

ЖИТТЯ НА ВІЙНІ

СТІЙКІСТЬ НАЦІОНАЛІСТА

Світлий розум націоналіста неможливо затуманити навіть найхитрішими методами, якими повсякчас користуються ЗМІ. Він здатний побачити брехню. Здатний виловити реальний факт з цілого потоку надуманих і вигаданих подій.

Одним із яскравих прикладів такого націоналіста є Спайдер, боєць полку «Азов», який із першого бою з нами та зберігає у собі вогонь, що дає сили боротись далі. Він щиро пишається тим, що є Українським націоналістом.

— Нашим політикам треба було не дивитися скляними очима на Україну, а розвивати саме націоналістичний світогляд в країні замість «толерантності». Усі країни тільки тим і займаються, що розвивають свої націоналізми! Та ж Росія, Німеччина, Ізраїль, США — усі. А у нас понапускали в країну вилупків, які тільки тим і займалися, що обдирали Україну і ссали кров з мого народу. Саме це привело до відомих подій в Криму і до сьогодніш-

нього збройної агресії Московії на Донбас, — у цьому Спайдер вбачає причини збройного конфлікту на Донбасі.

Сьогодні наш полк є центром тяжіння для всього світового Українства. Вже у найближчому майбутньому Українці стануть величною нацією, адже цього прагну я разом зі всіма своїми побратимами. За нами — мільйони співвітчизників.

Які у нас переваги над ворогом?

— Ідейність. Без ідеї військо є не військом, а збіговиськом озброєних людей. Що в цьому плані протиставляє нам наш ворог? «Навіщо царя вби-

нув долучитися до чогось великого, щоб розвинути сміливість. Ненавиджу блюзнірство та інфантильність в чоловіках. А ще скажу, що надзвичайно цікаво приймати участь у великих подіях. Нас було п'ятеро друзів, які почули, що організуються добровольчі батальйони в Києві. Їхали, майже нічого з собою не маючи. В Бердянську ми виїхали 3 квітня 2014 р. Старшим був Душман. З того часу я в «Азові». Іноді я їду на ротацию, щоб побачити, в яко-

рює свої лави. Чи змінилася якість бійців за минулий рік?

— Тому наш полк і відрізняється від інших підрозділів ЗСУ, що в нас немає дебільної совкової дисципліни. Проте, бракує ідейної роботи. Багато хто з хлопців не розуміє, що в «Азові» існує патріотична дисципліна. Як в ОУН(б), в «холодноярців», або в «сірожупанників». Командир кожному бійцю — брат. Людям конче потрібно, щоб лідер був поряд, спілкувався з ними. Я бачив солдатиків з Нацгвардії, щойно призваних, які щипали траву. Це не дисципліна, а приниження.

Те, що командир говорить, повинно вливатися безпосередньо в душу бійців, ставати їх думками.

Тоді вони будуть постійно розвиватися, не дичавити, і стануть не те, що слухати командирів, а вслухатися в їхні слова. Саме тому націоналістичні військові підрозділи такі стійкі у боротьбі — їх очолюють посправжньому авторитетні командири. Адже воюють у першу чергу духом, а вже потім — зброєю.

Як ти ставишся до ЄС і його участі у нинішньому військовому конфлікті?

— ЄС схожий на пасивного гомосексуаліста. Що більше він «глибоко стурбований», то більше піднімається в Росії ядерний грибок.

Нічого нам, Українським націоналістам, зважати на ту Європу. Воюємо і все. Наша перемога — ось той єдиний і безальтернативний вихід із війни.

До народу треба президенту звертатися, а не до Європи з Америки. Який в біса може бути «президент миру» в той час, коли окупант гопає танками та «градами» по землі твоєї країни і проливає кров твоїх громадян? А Європі є вигідною ця війна! Тому-то скільки й шуму та гаму створюють

ЗМІ і в Росії, і в Європі, і в Америці про всілякі там неіснуючі «фашизми» в Україні, і про якусь там могутність РФ. Бачили ми туя могутність найчастіше «в гробу і в білих тапочках».

Що мають робити люди в тилу?

— Працювати й поступово змінювати владу. Ми не можемо поки що цим зайнятися безпосередньо. Ми тримаємо фронт. А там багато людей вважають, що пройшла революція і хтось добрий-добрий прийде і подарує їм високий, аж захмарний, рівень життя. І не бажають вони самі для цього докласти жодних зусиль. Подібні настрої і роблять наш тил не таким міцним, який потрібний для беззастережної перемоги над нашим споконвічним ворогом.

Людям в тилу треба міняти погляди, ставати націоналістами.

Це потрібно робити вже нині, щоб ніде в нас не було такого, як в Донецьку, де не було Українських дитячих садків, наших телевізійних передач, не співалося наших пісень, більше того — мова наша зникла з вулиць. А це вина не лише влади, а й простих людей також. З рабською психологією потрібно покінчити раз і назавжди. Тоді не будуть великі міста і значні території потрапляти під владу банд убивць і декласованих елементів. Що тут незрозумілого? Тоді ні з Європи, ні з Росії, ні з Америки не зможуть припертися людиці, щоб сказати — вас тут немає, тому що ви — вівці і бидло.

Тільки народ, позбавлений рабської психології, здатний бути справжнім джерелом влади.

А для цього необхідно орієнтуватися на свою національну еліту, яка формує думку і виносить її на загальну масу, яка також починає думати. Думання — складна праця. Але цю працю потрібно осягати всім. І тим, хто в тилу, і тим, хто на фронті. Разом ми переможемо.

Розмовляв Оберіг

ли?» або «Велика держава», яка своє паскудство розповсюдило на всю Сибір, Камчатку, Поволжя, Алтай... Тому в московітів вже немає майбутнього. Вони принесли на береги Дінця тільки розруху та смерть. Жодної позитивної програми вони в принципі не можуть мати. Кажуть, що націоналісти програють інформаційну війну. Це брехня. Вони перекрикують нас — не більше. Брехня, добре відомо, голосніше верещить про себе, аніж правда. Брехня має властивість зникати безслідно, а наша правда вже торжествує: до нас ідуть ідейні. Якщо націоналісти зуміють зберегти цю тенденцію, ми залишимося такими ж непереможними, якими є сьогодні!

людей до душі? Не знаю.

му дебільному світі живе більшість Українців. Наче немає ні війни, ні вибухів, ані смертей.

Я повертаюся до полку на війну, наче додому. Тут все справжнє — дружба, ненависть, боягузтво, хоробрість...

Любов до Батьківщини в серцях моїх побратимів палає справжня, скромна й тиха, а не по-вишиватницьки галаслива.

Чи були на війні моменти, які тебе глибоко вразили?

— Пам'ятаю, як загинув Балаган. Було відчуття втрати. Як загинув Амброс, щось сколихнулось у душі. А всі інші втрати проходили начебто мимо, хоча я нічого не забув. Може душа моя стала твердішою? Не знаю.

«Азов» постійно розши-

Що, на твою думку, чекає на Українську націю в майбутньому?

— Тисячолітня безупинна боротьба на сотні фронтів викувала націю, яка просто приречена на перемогу. Забуття їй не загрожує ні в якому разі, тому що вона породила такі легендарні явища, як УПА, Колівищина, Хмельниччина, середньовічна Русь... І полк «Азов», як мінімум, уже сьогодні став у цей славетний історичний ряд.

Але ми прагнемо більшого — повної перемоги над споконвічним нашим ворогом — Московією.

Чим є для тебе війна?

— Мені так здається, що я змалечку прагнув проявляти свій чоловічий характер, праг-

МИ ОБОВ'ЯЗКОВО ПОВЕРНЕМОСЬ

Вже більше року йде війна. Скептики та панікери говорили, що ми виснажуємось і що це не наша війна. Але це не так. З кожним днем, з кожною годиною, з кожним пострілом ми стаємо сильнішими. І головне — наша перемога стає все ближчою. Таких, як я, чимало на цій війні. Для нас це особиста справа. Ми хочемо повернути собі й Україні відібрану в нас землю. І кожна мить наближає нас до моменту, коли ми зможемо поїхати додому — на рідний для нас Схід.

До середини липня 2014 р. я ще проживав у місті Ясинувата. В кінці травня ситуація у місті була доволі спокійною, «сепарської» нечисті майже не було видно. Та з кожним днем ситуація ставала все більш напруженою. Містом все частіше почали їздити автомобілі із зафарбованими номерними знаками. Іноді було чути п'яні вигуки на кшталт: «новороссия, ура!». Незабаром важко було чути усе це. Вечорами до нічних магазинів заїжджали люди у військовій формі, зі зброєю та почуттям великою переваги над всіма іншими. Це відчувалось у їхніх поглядах та жестах.

Перед фейковим «референдумом» ми з кількома друзями збиралися зробити невелику диверсію — зашкодити відкриттю «виборчих дільниць». Нас зупинило те, що ці дільниці були розташовані у цивільних будинках. Та ми ж не безглузді «пополченці», щоб наражати звичайних людей на небезпеку.

Ми мислили достатньо примітивно, але було в нас бажання хоч якось зашкодити «сепарам». Навіть після «референдуму»

над нашою міською радою майорів прапор України. Дивлячись на нього, у мені жевріла надія. Через кілька днів ми вирішили патрулювати біля міськради. Все було дуже просто — якщо замість прапору України буде висіти ганчірка маріонеткової «республіки», то ми вночі просто будемо її зривати, та вішати національний прапор. Щовечора ми обходили міськраду та вдивлялись на флагшток. Все було на своїх місцях. У нашій місцевості, наскільки ми знали, Український прапор залишився тільки в Ясинуваті та Авдіївці.

ся суцільний хаос. Більшість мешканців в паніці бігла додому, повіривши в казку про «ка-

рателів». Місцеві скуповували продукти у крамницях. Школи та дитячі садки закривалися. Лікарні переходили на режим чергування в очікуванні прийому поранених. Ми ж з друзями очікували приходу наших воїнів. Ми обдзвонювали один одного з метою дізнатися ситуацію у різних районах міста. Але ми так і не дочекались.

На початку липня ми з другом вирішили виїхати з міста через загрозу насильного призову до «армії пополчення». Пам'ятаю, як я обійняв маму, сказав що я обов'язково повернусь до рідної мені Ясинуваті і зроблю все для того, щоб тут був прапор моєї держави — України.

Пізніше з міста виїхали всі мої друзі. Як і я, вони не змогли жити під владою тварин і злочинців. Можливо, міне не один рік, та ми повернемося додому, до своїх рідних місць, до початку свого Українського буття.

Журналіст

ІСТОРИЧНА ПАРАЛЕЛЬ

ТРІУМФ УКРАЇНСЬКОЇ ЗБРОЇ КОНОТОПСЬКА БИТВА

Останніми роками так склалося, що у суспільній свідомості історія України подавалася дуже однобоко, лише в контексті невдач та поразок. У школах та університетах нам нав'язували думку, що наш народ — це вічний страдалець, якого постійно всі пригноблюють, і на зміну образу могутнього воїна, лицаря-оборонця рідної землі — «козака» прийшов образ нещасного тихого селянина — «гречкосія». Звичайно, це було вигідно владі, щоб сформувати пасивну космополітичну націю, але пам'ять про великі подвиги наших предків неможливо знищити.

КОЗАЦЬКА РЕКОНКІСТА

Одним із найвідоміших тріумфів Української зброї можна вважати Конотопську битву 1659 р. Та епоха була дуже непростю й повною протиріччям. Незадовго перед тим відримала славетна Визвольна війна проти Речі Посполитої, у якій наш народ силою виборов собі свободу. Гетьман Богдан Хмельницький розумів, що сили поляків переважають, і тому шукав союзників закордоном. Були переговори зі Швецією, з Кримським ханством, з Османською імперією, але всі вони принесли замало результатів. Тоді Хмельницький вимушений був підписати договір про союз із Московією, як із «меншим злом»...

У договорі йшлося про свободи та вольності Гетьманщини та військове союзництво: окреме військо, самоуправління, церковну незалежність, свободу дипломатичних контактів. Але погано Богдан знав натуру московитів. Після його смерті у 1657 р. вони почали нахабно втручатись у козацькі справи, сіяти смуту, за допомогою підкупів, брехні та шантажу домоглися розколу серед козацької старшини, яка в погоні за владою та багатством готова була піти на зраду державних інтересів.

НАТИСК ЦАРИЗМУ

Новим гетьманом став Іван Виговський — видатний воїн, державний діяч та сподвижник Хмельницького, який пройшов з ним не

одну битву. Він розумів усю згубність московського впливу на Гетьманщину й дуже негативно оцінював перспективи такого «союзу». Саме тому московський цар не визнав обрання Виговського гетьманом (для московитів це взагалі була дикість — обирати собі керманіча з поміж найбільш достойної братії) і розпочав активну кампанію з дискредитації Виговського. Всіма містами були розіслані емисарі, які вели підривну пропагандистську роботу, звинувачуючи гетьмана у всіх бідах та прославляючи Москву. Не відставали і деякі представ-

Іван Виговський

ники козацької старшини. Власні амбіції не давали їй спокою. Зокрема, особливо багато було охочих потримати в руках гетьманську булаву. Московські посланці підбурили до виступів деяких лівобережних полковників, гарантувавши їм збройну допомогу для боротьби з «нелегітимним» гетьманом. Повстання охопило Лівобережну Україну, зокрема територію Полтавського, Миргородського, Лубенського полків. Повсталі залучали на свою сторону різний непевний люд, декласовані елементи, волоцюг, злодіїв та шахраїв, з яких і формували своє «військо».

В боях повстали себе не проявили, але успішно грабували мирне населення. Як бачимо, методи у московських вельмож не змінилися — руками ренегатів та зрадників Українського народу вони лицемірно намагаються руйнувати нашу державність не одну сотню років, продовжуючи це й донині.

Іван Виговський, який відрізнявся рішучістю та швидкістю прийняття рішень, не став довго чекати й зібрав сили для придушення заколоту. Він швидко розбив заколотників і стратив їхніх ватажків. Здавалось би, ворог зазнав поразки, але тут у гру вступив наш північний сусід.

ЧАС «Ч»

Навесні 1659 р. на північно-східних кордонах України зосередилось величезне московське військо, яке посунуло на Україну. Його наступ супроводжувався масовими вбивствами та пограбуванням мирного населення. Московити насувалися на Конотоп, коли його раптово зайняв зі своїм військом ніжинський полковник Гуляйницький — один з найвідданіших соратників гетьмана Виговського. Царські посланці хотіли переманити полковника на свою сторону, але у відповідь на привабливі пропозиції нещасні посланці почули лише мушкетні постріли. Гарнізон міста був невеликим, лише 4 тисячі козаків, та й саме місто не було фортецею, але його обороняли мужньо та завзято. Українські воїни утримували місто, робили сміливі вилазки у стан ворога, чим спричинили йому багато незручностей.

ШЛЯХ ДО ТРИУМФУ

Смілива оборона Конотопа дала змогу затримати просування ворога. Гетьман тим часом активно збирав військо для відсічі окупантам. Він залучився підтримкою січовиків та кримських татар і вирушив до Конотопа. Хоча військо Виговського і було менше за московське (20 тисяч козаків та 10 тисяч татар проти 60 тисяч московитів), геть-

ман не вагався і вів рішучий наступ на ворога. 28 червня авангард козацького війська підійшов до Конотопа. Біля оточеного міста стояли полки найвідоміших аристократів Москви: Пожарського, Трубецького, Ромодановського. Вони тримали місто в щільному кільці облоги, використовували артилерію під керівництвом іноземців. Шансів вистояти у відкритому двобої у наших сил не було, тому Виговський прийняв рішення заманити ворога в засідку.

Мобільний загін козацьких сил атакував ворога біля міста й невдовзі став відступати, імітуючи панічну втечу. Українське військо відійшло до переправи через річку Куколка, яка протікала недалеко від міста. Там козаки утримували позиції доти, поки військо татар не зайняло позиції в лісі на іншому березі ріки. Коли союзні підрозділи зайняли свої позиції, козаки стали

відступати на інший берег, де вже була приготована засідка. Московити повелися на обманный маневр гетьманських військ і кинулися на інший берег, переслідуючи відступаючі сили.

Щойно авангард ворожого війська переправився, почалася бійня. Різким ударом з флангу татари зламали бойові порядки ворога. Козаки пішли у стрімкий контрнатуп. Ворог кинувся тікати, до переправи, але там його чекала неприєм-

на несподіванка — переправа була знищена гетьманськими загонами, які обійшли супротивника під час бою. Окупанти опинились в оточенні: — позаду козаки, попереду вода (наші воїни задалегідь перегородили ріку, і вона широко розлилась). Авангард ворожого війська був нещадно знищений.

У той же час залога Конотопа пішла в атаку, відкинувши загоны ворога, що тримали облогу. У ворожому стані був повний хаос. Ніколи до того московські царі не зазнавали таких гірких поразок. Загинула верхівка московської аристократії. В цей час у Москві була паніка, вся столиця боялась наступу козацького війська й повторення часів Смути. На жаль, цього походу не відбулось. Як тільки Виговський почав просування у напрямку столиці ворога, у тилу почались повстання. Кримське ханство порушило умови угоди та почало робити наскоки на прикордонні терени. Гетьманське військо розвернулось, і Москва цього разу, на жаль, вціліла.

Битва при Конотопі була знаковим явищем Української історії. Довгий час про неї взагалі не згадували, адже вона не вписувалась в рамки концепції «дружби двох братніх народів». Велика перемога Української зброї була змарнована зрадницькою поведінкою недалекої політичної еліти. Це одночасно одна з найвеличніших історій перемоги та змарнованого шансу добити ворога.

Замполіт

ВІДРОДЖЕННЯ НАЦІЇ

ПАРОСТОК В ЖЕРЛІ ВУЛКАНА ДЕМОКРАТІЯ У КОНЦЕПЦІЇ МИКОЛИ СЦІБОРСЬКОГО

Українська суспільно-політична думка початку ХХ ст. відзначилася появою цілої плеяди мислителів націоналістичної течії — Миколи Міхновського, Юрія Липи, Дмитра Донцова, Миколи Сціборського. Проте їхня спадщина досліджена не однаково. Всім відомі концепції Д. Донцова та М. Міхновського. А от концепція М. Сціборського залишається маловідомою сторінкою Українського націоналістичного руху.

Микола Орестович Сціборський (28 березня 1898 – 30 серпня 1941) — Український публіцист, теоретик та активний діяч ОУН, автор ряду праць, серед яких найгрунтовнішою вважають «Націократію» (видана в Парижі 1935 р.). Також ним написані ім «Нарис проекту основних законів (Конституції) Української Держави», «Земельне питання», «Україна в цифрах», «Сталінізм», численні статті й публікації.

Його творча діяльність припадає на період, коли перед Українцями встали особливо важкі випробування: поразка у національно-визвольних змаганнях 1917 – 1921 років, поділ Батьківщини між кількома державами, політика дискримінації та асиміля-

ції, сталінський терор, події Другої Світової війни. У цих умовах автор розробляє власну концепцію державного устрою, яку називає «націократією».

На думку Сціборського, Україна, виборовши незалежність, має піти власним «третім шляхом», відмінним від соціалізму та демократії.

Особливої уваги заслуговує критика демократії М. Сціборським у першому розділі праці «Націократія». З одного боку він визнає її важливу історичну роль: проголошення рівності всіх людей, індивідуальної свободи, надання масам ряду громадянських та політичних прав. Але, починаючи з другої половини ХІХ ст. у ліберально-демократичному устроєві почали все ясніше викристалізовуватися негативні тенденції.

Одну з головних причин занепаду демократії вчений вбачав у її представницьких механізмах.

«Сучасний парламентаризм витворює свого роду «спеціалістів» від політики, цілком відірваних від народного ґрунту.

Партійні комітети стають «торгівельними бюроми», де можна купити-продати суспільний інтерес по вподобі. Це давно вже призвело до скупчення в проводі партій різних неморальних суспільних покидьків».

Багатопартійність, на думку Сціборського, також є однією з головних причин, через які демократія переживає кризу. В умовах широких економічних і політичних свобод, партії в руках окремих класів та індивідів стають засобами відстоювання власних егоїстичних, антисуспільних інтересів. У цих умовах маса не може бути дієвим суб'єктом політики, адже запропоновані сучасними демократіями принципи народовладдя є недовірними. Функції народу зводяться до обрання собі нових панів.

Не менш важливим фактором в оцінці ліберальної демократії для Сціборського є вироблене нею ставлення до нації. Вчений стверджує, що в демократіях над загальнонаціональним панує примат особистості та її потреб. Природа нації надміру матеріалізується та зводиться лише до осередку, в якому індивід задовольняє власні потреби. Внаслідок цього люди втрачають свою національну ідентичність. Нація перетворюється на відірвану від життя абстракцію.

Зневіра в ідеалах демократії призводить, на думку Сціборського, до появи нових рухів, серед яких особливої ваги набули соціалізм та комунізм. Їх автор «Націократії» називає «ще глибшим падінням», ніж демократія. Сціборський вороже зустрічає їхній космополітизм, орієнтацію на широкі маси, мате-

ріалістичне розуміння історії, намагання звести все багатоманіття життєвих проявів до вузьких економічних законів.

Поява реакції на демократію та комуно-соціалізм, вважає Сціборський, є абсолютно логічним і законним явищем.

Постають нові «авторитарно-націоналістичні» рухи — здорові елементи омолодження суспільно-політичного життя. І лише вони здатні до реально-го задоволення інтересів нації.

Сокіл

НА ФРОНТІ

НАСНАГА ДЛЯ ВОЇНА

Довгі місяці у зоні бойових дій дають розуміння важливості моральної підтримки бійців. Наша справа — успіх у війні, а справа наших близьких і рідних — допомога з тилу.

Моральна підтримка не менш важлива за теплий одяг взимку й добре спорядження. Комусь слова здаються лише словами, але щирі побажання, солідарність і віра в нас — значна частина успіху у воєнній справі. Ще Наполеон зауважував, що перемога на три чверті визначається бойовим духом і лише на одну чверть — чисельним співвідношенням протиборчих сторін.

Американський генерал Ду-глас Макартур говорив:

«Непогрішимою формою для зміцнення бойового духу є поєднання патріотизму, самоповаги, дисципліни й впевненості в собі із справедливістю командирів і заслуженим схваленням суспільства».

Серед нас немає тих, хто вагається у правильності обраного шляху. Слабодухих і морально нестабільних — одиниці. Проте підтримка нам потрібна, як вода.

Серед листів, записок у в'язаних шарпетках, серед дитячих малюнків і дотепних побажань на банках з варенням, які привозять нам волонтери, виділяється одне побажання — щире і добре, проте не зовсім правильне: «Повертайся живим».

Ми пішли на війну не за безпекою для себе і не з метою залишитися живими. Це зовсім

не означає, що ми нехтуємо власною безпекою у боях або прагнемо смерті. Ясна річ — ми хочемо повернутись додому. Проте повернутись ми зобов'язані з перемогою.

Лише з думкою про перемогу в наших головах замальовується картина своїх сімей, дітей і коханих, для яких ми здобудемо перемогу й тому — безпеку.

Лише впевненість у собі та у власному тилу, відвага й чітке бачення мети — знищення загартника в особі москалів і їх найманих терористів — зміцнює наші фронти. Ми свідомо пішли на ризик. І тому наше завдання не ховатись весь час в окопах чи деінде. Нам допомагають не сльози, а слова солідарності й розуміння обраного нами шляху. Сльози мають бути приховані.

Це війна. Ми маємо битись до перемоги. Лише смерть ворога подарує нам мир і захист.

Українці хочуть миру. Ми — в їх числі. Та мир приходить лише з перемогою. Звісно, ми хочемо повернутись додому. Звісно, ми хочемо повернутись живими. Та найважливіше — повернутись із перемогою!

Вирій

ПРАВО І ЗАКОН

ПОРАНЕННЯ НА СЛУЖБІ

Друзі, багато хто із нас уже зіткнувся з необхідністю відволікати увагу бійців та командирів на оформлення сили силенної папірців у зв'язку із бойовим пораненням. Зобов'язання збирати ці папірці накладає на нас застарілий відомчий наказ, розрахований на випадки травматизму у мирний час.

У Збройних Силах України це зрозуміли і вирішили 14 січня 2015 року шляхом прийняття наказу №19 Міністра оборони України Про затвердження Зміни до Інструкції про розслідування та облік нещасних випадків, професійних захворювань і аварій у Збройних Силах України. Відповідно до цього наказу, службові розслідування стосовно осіб, які отримали поранення чи загинули під час проведення антитерористичної операції, не проводяться.

Командування Національної Гвардії України тут пасе задніх. Наші нормативні документи лишилися незмінними.

Для виправлення ситуації, Юридична служба полку «Азов» ініціювала звернення до Міністерства внутрішніх справ з проханням внесення змін до наказу №1346 від

27.12.2002 року «Про затвердження Порядку розслідування та обліку нещасних випадків, професійних захворювань та аварій, що сталися в органах і підрозділах системи МВС України».

Відповідно до цього запиту стосовно осіб, задіяних у проведенні «антитерористичної операції», при пораненні чи загибелі запропоновано не проводити службові роз-

слідування. Особа буде вважатися такою, що отримала поранення чи загинула під час виконання службових обов'язків на підставі наказу командира частини.

Балканець

Авто вірша на титульній сторінці Лариса Семко

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. У передруках посилання на джерело є обов'язковим. Редакція може не поділяти думки автора і не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів. У номері використані окремі ілюстрації та фотографії, взяті із відкритих джерел в інтернеті.

Архів випусків у спільноті ВК: vk.com/chorne.sonce

Надруковано у м. Маріуполь (Донецька область)

Головний редактор
Ідеологічний редактор
Літературний редактор
Коректор-консультант
Фото і графіка
Розповсюдження

Вирій
Доктор
Оберіг
Галайда
Яра
Сцила

ВИДАННЯ ПОЛКУ «АЗОВ»

Надсилайте відгуки і пропозиції за адресою: redaktor.cs@gmail.com

Видано у зоні бойових дій